

Endelig

Først som voksen fikk Kristin Midtgård (53) vite navnet på sin biologiske far – og at hun hadde søsken!

TEKST JULIA SCHREINER BENITO FOTO GEIR DOKKEN STYLING MARI HAUGERSVEE

Two tenåringer, en fjern sommer. En graviditet så skamfull at adopsjon var eneste vei. Barnet er 53 år gamle Kristin Midtgård – nå to brødre rikere.

Kristin skulle passere 50 år før hun turte å ta kontakt med sin biologiske familie. Redselen for å bli avvist sto i veien.

– Men dette er noe av det beste som har skjedd meg, sier hun og ser på brødrene Svein Høgden (45) og Terje Gjørningen Høgden (47). For ett år siden måtte Terje rykke ned fra eldstebror-plassen.

Kristin finner ikke helt ordene for å beskrive hva hun kjenner.

– Det er følelsen av at jeg kan være meg selv. Jeg føler meg tryggere på mitt eget egenverd.

Dette var en av mange biter som skulle til.

– I fjor ringte far og spurte om jeg hadde for vane å vinne i Lotto, forteller Svein.

Det har han jo ikke.

– **Så fortalte han om sin til da ukjente datter Kristin. Det kjennes så fint og naturlig. Dritkult – og ferdig med det.** Jeg trengte ikke å tenke eller fordøye. Vi har mistet mye tid, nå skal vi bygge stein på stein. Dette har akkurat startet, og skal bare bli bedre og bedre. Grunnmuren er der, smiler Svein.

Terje ligner på sin søster i lynne. Mer tenksom og forsiktig enn lillebror Svein.

– Jeg syntes det var veldig hyggelig med en storesøster, men jeg trengte tid til å la det synke. I starten tenkte jeg mye på at hun

« Dette er
noe av det
beste som har
skjedd meg.»

KRISTIN

Det er bare ett år siden Kristin møtte sine brødre Terje (f.v.) og Svein for første gang.

skulle tatt kontakt før, sier han.

Som liten var Kristin flink og snill.

– Men jeg hadde aldri helt fred, følte meg annerledes, hadde et tomrom inni meg, kanskje fordi jeg fra liten visste at jeg var adoptert. Adoptert og avvist. Følelsen dro seg på med årene, og jeg var en sint tenåring. Og jeg lurte på hvordan livet kunne vært hos mine biologiske foreldre.

Kristins biologiske mor Anne Marie var datter av hotellsjefen på Bygdin i Valdres. Året er 1959, hun er 16 år og har en forelsket tid med sommerhjelpen Arne på 18. Bare foreldrene hennes og en tante i Oslo får vite at hun er med barn. Arne er dratt til sjøs, og får aldri vite noe. Han treffer heller aldri igjen sommerkjæresten.

Skam og tabu tvinger ungjenta til adopsjon, i største hemmelighet.

Hjemme på Nesodden der Kristin vokser opp, oppfordret adoptivforeldrene henne stadig til å ta kontakt med moren. Ikke før hun er 22 år fant hun mot.

– I ti år skrev jeg til en postboks, forteller Kristin.

Det blir tårer med hemmelige brev og møter mellom datter og mor, som trenger mange år før hun klarer å fortelle om Kristin til sin egen familie. Og Kristin får en lapp med farens navn. Den blir liggende i en skuff i 30 år.

– Jeg vet ikke hvorfor. Var vel redd for å rote i noe og for å bli avvist. Da moren min døde for åtte år siden, tenkte jeg mer på min biologiske familie. Og **gjennom folkeregisteret fant jeg min far Arne, oppdaget at han hadde to sønner – og jeg to brødre.**

Kristin ville kjenne sine røtter i Valdres. En regnfull dag setter hun seg i bilen med Bygdin som mål. Hun går på stiene i valdresterenget, og går i gangene på Bygdin hotell, der historien hennes startet.

Hun har printet ut telefonnumre til brødre, tanter og onkler. Hun sitter der i regnet utenfor S-laget og ringer dem alle, men får ikke svar.

– Det viser seg at hun har sittet tre kilometer fra der jeg bor, sier Terje.

Men det vet ikke Kristin. Hun tenker det ikke er meningen at hun skal treffe noen. Nedstemt kjører hun hjem til Bamble.

– Hjemveien ble tung, sier hun.

Først i fjor sendte Kristin et brev til far Arne. Ganske nøkternt, skrevet i frykt for å bli avvist.

– Jeg skrev at om han ikke ville treffe meg, så ønsket jeg at han skulle gi beskjed til sine sønner slik at de selv kunne ta et valg.

Hun poster brevet en torsdag. Tirsdag ringer telefonen på jobben til Kristin. «Hei, det er Arne» sier stemmen i andre enden. Hun lukker døren til kontoret. De prater i tre kvarter. Siden treffer hun ham i Sverige, der han nå bor. Han hadde aldri sett mer til sommerflørten fra Bygdin, og visste ikke om barnet.

«Han anerkjente meg, selv om det må ha vært rart for en mann på over 70 år.»

KRISTIN OM FAR ARNE

– Jeg viste ham det første brevet jeg fikk fra mor. Han ble ganske trist, og sa at om han hadde visst, hadde han tatt ansvar.

Litt senere treffer Kristin sønnene hans – brødrene hennes.

– Det var mye bedre enn jeg hadde turt å drømme om. Selv om jeg vokste opp i et godt hjem, ble jeg jo avvist som baby. Jeg har holdt tilbake, vært så redd for at møtet med min biologiske familie ikke skulle bli bra. Nå er det oss søsknene, det er så godt å høre til et sted. Dette skal vare, vi skaper nye tradisjoner, det er så godt å kjenne at jeg kommer fra godt folk, smiler Kristin.

Det var januar da Kristin og mannen Geir kjørte mot Minnesund for å treffe bror Svein og hans familie. Svein har kikket i vinduet et utall ganger, er det dem, tro? Kristin ser sin bror i vinduet.

Han og kona Jorun har bakt brød og stelt i stand for middag og overnatting: En sløser ikke med tiden når søster endelig dukker opp!

Så er det klemmer og prat og mat og vin og starten på det som bare skal vokse.

– Jeg var spent, men visste at det kom til å gå bra, smiler Svein.

– Og jeg var rørt.

Terje kommer ikke helt forbi nedrykket fra eldstebroer-plassen. De tøyser og ler og erter. Han bor i Valdres og treffer Kristin og mannen der i februar.

– Vi har mistet så mange år jeg så gjerne skulle hatt. Klart det var litt rart å se henne, ligner hun meg? Det kjentes fint å ta imot Kristin i traktene der hennes mor kom fra.

Sveins datter Sandra ville bli venner med tante på Facebook, og mente hun måtte komme i konfirmasjonen. Hyggelig, tenkte Kristin, men det blir vel ikke noe av.

– Så ringte hun og inviterte meg.

Kristin blir blank i blikket.

– Jeg følte meg så beæret.

I sommer ble det fest på Hamar. Kristin kom i sin telemarksbunad, men har nå «grådig lyst på valdresbunad også!»

– Ting har falt så naturlig på plass, mener Svein.

– Jeg har så lyst til at dette skal vare, sier Kristin.

– Og jeg stoler på at dere er der – uansett. Jeg føler jeg kan ringe og snakke med dere om det meste.

– Og vi har en god vei å gå, barna våre skal også bli kjent, sier Svein. Til og med en farmor på 99 år har Kristin fått.

– Og da far traff meg, sa han at han var «skikkelig fornøyd med resultatet, når sant skal sies.» Det var så fint. Han anerkjente meg, selv om det må ha vært rart for en mann på over 70, sier Kristin.

Nå ser Terje på storesøster:

– Det blir jul hos oss i Valdres!